

РЕШЕНИЕ

№ 479

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9454** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Имоти К. ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище в гр С., чрез адв. Т., член на САК против Решение № 3793/21.08.2024г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по н.а.х.д. №5316 по описа на СРС за 2024г., Наказателно отделение, 121 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ 753191-F748073/31.01.2024г. на зам. Директор на ТД на нАП - С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5600 лв. на основание чл.182, ал.1 ЗДДС за нарушение на чл.124, ал.2 ЗДДС.

С касационната жалба се претендира неправилно приложение на закона при постановяване на съдебното решение - на преценката на съда относно издаването на НП при спазване на изискванията за съдържание и процесуалните правила, поради непълно и неясно описание на нарушението, не са посочени доказателствата - нарушения, ограничаващи правото на защита. Претендира също, че дружеството доброволно без намеса от страна на органи по приходите, при изготвяне на справка - декларация за м. 09.2023г. е включило фактура № 1/28.07.2023г. в дневника за продажби, респективно в СД за м.09.2023г. като е намалил претендирания ДДС за ефективно възстановяване със сумата на начисления по тази фактура ДДС.

Дружеството могло недобросъвестно да издаде кредитно известие към фактурата, невключена за м. 07.2023г. в СД и в дневника за продажби, да издаде друга фактура, и така да избегне санкция. Изтъква се също, че дружеството е приспаднало от сумата за възстановяване в размер на 60 047,10 лв. дължимото ДДС по фактурата в размер на 5600 лв. и посочило ДДС за възстановяване 54 477,10 лв. Счита допуснато нарушение от съда, тъй като не обсъдил приложимост на чл. 28 ЗАНН.

Пред съда дружеството - касатор се представлява от адв. Т., поддържа касационната жалба, а в ход по същество претендира и основателността ѝ по съображения в писмени бележки. Иска от съда да бъде отменено съдебното решение и НП, претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директорът на ТД на НАП чрез юрк. П. претендира неоснователност на касационната жалба, иска то съда да остави в сила съдебното решение по подробни аргументи, изложени в отговора на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, направи възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

ПРОКУРОРЪТ представи заключение за неоснователност на касационната жалба, счита съдебното решение за правилно, не са налице основания за отмяната му.

Административен съд - [населено място], XXVI-ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63в, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото пред СРС доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Възивният съд е приел за установено по фактите следното:

На дата 27.11.2023г. органите на ТД на НАП извършили проверка на “Имоти Колев” ЕООД, , при която било представено копие от фактура №1/28.07.2023г. с предмет “услуга по изготвяне и съдействие при подаване на документи за обществени поръчки” издадена от същото дружество с данъчна основа 28 000,00лв. И ДДС в размер на 5600 лв. , като фактурата не е била включена при определяне на резултата за данъчен период м. 07.2023г. в справката - декларация по чл. 125 ЗДДС, подадена с вх. № 22105253810/14.08.2023г. , също фактурата не била включена и в дневника за продажби за същия период.

Контролните органи приели, че съгласно чл.25, ал.6, т.1 ЗДДС, данъкът в размер на 5600,00лв. е станал изискуем, предвид настъпване на данъчно събитие по доставката , съгласно чл. 25, ал.1 ЗДДС на дата 28.07.2023г. с издаване на фактурата и съгласно чл.113, ал.4 ЗДДС.

Неотразяването на фактурата за данъчен период 07.2023г. е довело до нулев резултат за периода, а при отразяване на фактурата - резултатът следвало да бъде ДДС за внасяне в размер на 5 600 лв. Контролните органи приели, че е допуснато нарушение на чл.124, ал.2 ЗДДС - регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него фактури или от негово име данъчни документи , както и отчетите за извършените продажби в дневника за продажбите и през данъчния период, през който са издадени. Прието е също, че нарушението е извършено на 15.08.2023г. - денят, следващ крайния срок за подаване на справката - декларация по ЗДДС ведно с отчетните регистри дневник за покупките и дневник за продажбите за данъчен период м. 07.2023г. по арг.

От чл.125, ал.5 ЗДДС. Данъчната фактура била включена в данъчния период за м. 09.2023г. с подаване на СД № 22105312905/13.10.2023г. с 49 дни закъснение.

За така установеното при проверката, възложена с изрична резолюция от 15.11.2023г., на дата 12.12.2023г. свидетелят С. И. - инспектор по приходите, съставил АУАН, връчен на дружеството, което не е подало възражение. Въз основа на акта, при възприети идентично описание на нарушението и правната му квалификация, е издадено и оспореното пред СРС НП - за допуснато нарушение на чл.124, ал.2 ЗДДС на дата 15.08.2023г. вр. Фактура № 1/ 28.07.2023г., за което на основание чл.182, ал.1 ЗДДС е наложена на дружеството имуществена санкция в размер на 5 600,00лв.

Описаната фактическа обстановка в АУАН и НП е приета за установена по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства - разпита на свидетеля Симен И., актосъставител, кредитирани изцяло. Прието е, че показанията на допуснатия по искане на дружеството свидетел И. М., не оборвали а напротив, допълвали тези показания. Приети са и за съответни на СД за м. 07.2023г. и СД за м.09.2023г.

Съдът също е формирал извод, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати нарушения, издадени са от компетентни органи, спазени са давностните срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН при съставянето им, не са допуснати и нарушения на чл.42 и чл.57 ЗАНН, тъй като съдържали всички предвидени реквизити, съдържат всички съставомерни признаци на нарушението по чл.124, ал.2 ЗДДС. Формиран е и извод за правилно приложение на санкционната норма - чл.182, ал.1 ЗДДС, тъй като наложената санкция е в размер на неначисления данък.

Противно на твърденията на дружеството в касационната жалба, в мотивите на съдебното решение се съдържат аргументи за неприложимост на чл.28 ЗАНН в конкретния случай - не са събрани доказателства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение от дружеството в сравнение със обикновените случаи от този вид.

По тези съображения, съдът е потвърдил НП, приел е за основателна и претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и на основание чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл.37 от ЗПП, е присъдил такива в размер на 120 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Правна преценка на касационната инстанция

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо

Настоящият касационен състав намира решението за постановено при правилно приложение на закона – относно извършеното нарушение, нарушената разпоредба и субекта на административно-наказателната отговорност, както и по приложението на санкционната норма и неприложимост на чл.28 ЗАНН в конкретния случай.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

С оглед на това, изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати

съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му, възведени като касационни основания в жалбата по делото. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Безспорно е установено извършеното нарушение на задължението по чл. 124, ал. 2 ЗДДС от дружеството касатор, дадената от органите на административно наказателното производство с АУАН и НП правна квалификация на извършеното е правилна.

Правилно и в съответствие със закона Софийският районен съд е приел, че не е допуснато съществено нарушение, тъй като в АУАН не е посочено, че нарушението е извършено повторно. АУАН има за цел да установи извършено ли е или не едно конкретно нарушение. Нормата на чл. 42 от ЗАНН разписва реквизитите, които следва да съдържа АУАН, като те се отнасят до лицето установило нарушението, установяване на нарушителя и индивидуализирането му и установяване на нарушението. Не случайно чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвижда като реквизит на АУАН посочване на законовите разпоредби, които са нарушени, а именно с АУАН следва да се установи противоправното поведение и на кои норми то не съответства. В чл. 42 от ЗАНН и в реквизитите на АУАН не е предвидено отразяване на санкционните разпоредби, т.е. тези, по които следва да се наложи наказанието, както и не е предвидено в АУАН да се посочва или определя вида и размера на наказанието. Тази уредба съответства и на правната природа на АУАН, а именно като акт, с който се установява нарушението и нарушителя. Видът и размерът на наказанието се определят с наказателното постановление, поради и което съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН те са и основен негов реквизит.

Изводът на СРС, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН, е правилен. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с правилното отразяване на задължения за ДДС, което пряко рефлектира върху данъчните приходи в бюджета. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Не е смекчаващо обстоятелство отразяването на процесната фактура в следващ данъчен период от самото дружество, защото интересът на фиска вече е бил засегнат с декларирания нулев данъчен резултат за м. 07.2024г. Касает се за настъпила загуба на данъчни приходи и компенсирането им в следващ данъчен период от задълженото лице, не е смекчаващо обстоятелство, а изпълнение на задължението по чл. 124, ал. 2 ЗДДС със закъснение.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 182, ал. 1 ЗДДС е правилно приложена. Наложена е имуществена

санкция напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на санкцията в изричен размер - сумата на данъка по конкретната фактура, съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

По изложените съображения, касационният съд счита, че по отношение на обжалваното решение не се установи касационно основание по чл. 348 от НПК, наведено в касационната жалба. Съдебното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3793 от 21.08.2024г. на Софийски районен съд, 121-ви състав, постановено по н.а.х.д. №5316 по описа на съда за 2024г.

ОСЪЖДА Имоти К. ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище в гр С., , да заплати по бюджета на ТД на наП - С. разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.